

Támadások összütésében

Ahol az ige magvát vetik, ott az ördög sem marad tétlen. Rágalmakkal hinti tele a gyülekezetet. Nem válik ínyére, hogy egyre többen indulnak Jézus követésére. A rágalom a politikai hatóság embereihez is eljutott, s a kommunista párt figyelni kezdte a tevékenységünket. Nehéz volt szó nélkül túrni a

susárlást. Egyszer az az indulat uralkodott el bennem, hogy megkeresem azt a rágalmozó lelkészt, és megmondom a magamét. Mielőtt elindultam volna, Istentől kértem tanácsot. A Jelenések könyvében ezt olvastam: „...íme azt mívelem, hogy azok eljöjjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szeretlek téged.” (Jel 3,9) Megértettem az üzenetet. Nem kell tehát elmennem, hanem az ellenségnek kell eljőnie, s akkor megtudják az ige igazságát. Így is történt. Többen azok közül, akik vádoltak, az ige fogságába kerültek. Isten a bosszúállásnak Istene. A szeretet bosszúját érvényesítette. Nemsokára bűnbánatra és megtérésre jutott a lelkipásztor lelkész veje és annak felesége is. Ilyen kegyelmesen bosszúálló az Isten.

A spiritizmus alvilági erői sem maradtak nyugodtan. Néhány lelkipásztor ennek az ördögi tudománynak a kelepcejébe került. Lelkészközösségünkre is kivetették a hálójukat. Azt tanították, hogy Keresztelő János Illyés próféta inkarnációja. Mi ezt keményen visszautasítottuk, mondván: ugyanazon Szentlélekkel megáldottan volt Jézus úttörője, mint Illyés a maga korában, de nem a testét öltötte magára.

Támadtak hát a vaskalapos lelkészek, a spiritiszták és az államhatalom is. Valóban fel kellett vennünk Istennek minden fegyverét, hogy megállhassunk az ördögnek minden csalárd-sága ellen. Egy lelkészgyűlés után, az egyik spiritizmussal fertőzött lelkész bejött az otthonunkba. Nyálgás szavakkal igyekezett bizonyítani közös testvériségünket. Én tagadtam ezt. Mindenáron rá akart venni, hogy testvéri csókkal köszöntsem. Egészen odahajolt az arcomhoz. „Mitévő legyek?” – sóhajtottam imában magamban. S akkor a magam meglepetésére így szóltam:

– Megcsókolom benned az elveszett, nyomorult bűnöst, s leköpöm a spiritizmust. – S akkor köptem egyet. Ez a drasztikus „evangélizáció” megtörte a varázs hatalmát, s az ördög hideg lehelete kitisztult házunkból.

1948-ban már láthatóan gyülekeztek az üldözés fellegei. Az elkobzott földek tulajdonosai, a mezőgazdasági munkások, a parasztok nyílt lázadásban törtek ki. Kivégző különítmények lőtték le az embereket. Elrettentő példának szánták a kivégzé-

seket, s napokon át nem lehetett a halottakat eltemetni, takarlatlanul feküdtek a földön Szalonta környékén jó néhány faluban. Megkezdődött a kulákok tömeges deportálása is. Az elmentétek pattanásig feszültek. Teherautókon szállították a belügyiseket az ellenállási góccokba. Mindenki gyanús lett, aki másképp mert gondolkodni. Az evangélium munkája is, mint tömegeket vonzó erő, a hatóság figyelmének fókuszába került. A beszervezett besúgók és informátorok állandóan a nyomunkban voltak. Hallgatóztak az ablakunk alatt. A templomban lestek, mit kaphatnak ki a szánkából, hogy aztán megvádoljanak vele. A párttagok közül is voltak, akik az evangéliumot választották, és nyíltan megírták, hogy hitüket nem tudják összeegyeztetni az ateista kommunizmussal. Különösen veszélyes területnek számított a tanügy. Az ige azonban oda is betört. Zsidó háziorvosunk, a megyei párt főorvosa, aki megjárta Auschwitzot, kedvelte a mi családjunkat, és bizalmasan figyelmeztetett, hogy a pártkabinet foglalkozik az ügyünkkel. Mi úgy éreztük, nem lehet meghátrálni. Felkerültünk az elhurcolandók listájára. Egy reggel felkeresett bennünket az egyik pártvezető felesége. Sírva, remegve suttozta, amit a férjétől hallott: éjszaka elhurcolják a családot. Rimánkodva kérte: azonnal meneküljünk, ne maradjunk idehaza. Vigasztalni kezdtük ezt a templomos asszonyt, aki sokat szenvedett alkoholista pártvezető férjétől. Azt mondtuk: nem megyünk, nem menekülünk. Isten hatalma fog őrizni. A pásztor nem lehet máshol, csak ahol a nyáj van. Imádkozva váltunk el, Isten oltalmába ajánlott bennünket.

Amikor még nem következett el Istennek rendelt ideje, noha a támadás egyre fokozódott. A sajtó is a nyilvánosság elé tárta „rendszerellenességünket”. Az utcán éppen velem szembejövet kiabálta a rikkanca a nagy szenzációt kezében lobogtatva a *Fáklya* című napilapot: „Tisztogatás a Magyar Népi Szövetségben! Kizárták a segédlelkészt rendszerellenes tevékenységéért...” A lap több hasábon át sorolja „bűneinket”. Az ifjúságot félrevezeti, a szocialista kultúrát lábball tiporja, akadályozza a mezőgazdaság szocializálását, fasiszta tanokat hirdet...

Most már igazán nem lehet messze a letartóztatás – gon-

doltuk. A lelkipásztori gyűléseken is nyíltan támadtak a behódolt esperesek. Követelték, hogy adjuk fel a vallástanítást, mert ez akadályozza az iskolás gyerekek természettudományi ismereteinek fejlődését.

A vallástanítás ugyan tovább folyt, de már újságírói asszisztenciával. Jegyzetfüzettel a kezében, előbb egy magyar református nő, majd egy román újságíró gyűjtötte ellenem az anyagot. A gyermekek felszabadultan énekeltek, játszva tanultunk, beszélgettünk. Énekeskönyveket adtunk az újságíró kezébe. A gyermekeket elengedtem, és kettesben beszélgettünk. Az újságíró nő őszintén megvallotta, hogy református. Konfirmált is, de kiábrándult a vallásból már zsenge korában. A lelkésze illetlenül viselkedett vele. Párttag lett, és újságíróként keresi kenyerét. Suttogva mondja:

– Ha én ilyen vallásórákra járhattam volna! – Végül még azt is hozzáteszi: – Ha majd a párt így foglalkozik az ifjúsággal, mint ahogy ma résztvevőjeként láttam, akkor lesz szocializmus, de addig nem.

Igaza volt. Meghívtam az otthonunkba, de nem mert eljönni.